

Răzvan Ghiț

IDILĂ CU *Sefa* MEA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GHÎȚ, RĂZVAN

Idilă cu șefa mea / Răzvan Ghiț. - București : Smart
Publishing, 2017

ISBN 978-606-8823-77-5

821.135.1

Copyright © 2017 Răzvan Ghiț
Toate drepturile rezervate.
Copyright © 2017 Smart Publishing

Coperta:
Andreea Șeuleanu

Tehnoredactor:
Liviu Stoica

ISBN 978-606-8823-77-5

București 2017

Cuprins

Capitolul I	9
Capitolul II	18
Capitolul III	30
Capitolul IV	49
Capitolul V	69
Capitolul VI	91
Capitolul VII	115
Capitolul VIII	135
Capitolul IX	156
Capitolul X	180

I

Era deja a doua săptămână în cadrul companiei și trebuia să participăm la cursurile obligatorii pentru noii angajați. Niște cursuri plictisitoare la începutul căroră erai încântat că vei învăța ceea ce urmează să profesezi, pe la mijloc, deveneau la fel de interesante ca privitul ploii pe geamul camerei și, la final, te făceau să te întrebi cui trebuie să îi înmânezi demisia ca să scapi mai repede de supliciul la care ai fost supus de-a lungul zilei.

Cursurile mergeau bine, deja cunoscusem o parte din colegi, aveam subiecte de discuție – cu preponderență, bârfa, evident, că doar două treimi din colegi sunt fete, iar atmosfera era destinsă. Nici cei care ne predau nu se prea strofocau, dat fiind faptul că pentru ei era o bine-meritată pauză de la o muncă asiduă, pe care o terminau, în fiecare zi, de regulă, după miezul nopții.

A trecut și a doua săptămână și urma a treia, cea finală. Vin plictisit într-o zi posomorâtă de luni, intru în sala în care se țineau cursurile și rămân vrăjit pe loc. Acolo era ea, Roza. Stătea pe catedră, ca o profesoară insolentă, dominatoare... Purta o rochie într-o combinație de gri, mov și albastru, iar părul blond platinat îi scotea în evidență ochii albaștri. Pleoapele machiate în indigo îi ofereau o privire de leoaică neîmblânzită. Cursurile au început și eu nu îmi puteam lua ochii de la ea, avea parțial o aură de femeie frivolă, o femeie căreia îi plac jocurile, care ar

face orice să te prindă în vâltoare și să te „consume“ până la ultimul strop de testosteron, o devoratoare de suflete și bărbație, cum era să aflu ulterior. Am zis să încerc să „testez“ apele – mai indiferent, mai cu o glumă, mai cu o privire aruncată îndărăt... Am simțit încă de atunci că există o chimie între noi, că există o atracție inexplicabilă pe care aveam să o conștientizez și să o materializez ceva mai târziu.

Cursurile au durat toată săptămâna, perioadă în care, în capul meu, se derulau tot felul de filme, cu mine și ea, în diferite locuri, ipostaze, stări emoționale... Totuși, mi-am zis că e cazul să mă trezesc la realitate, mi-am dat o palmă și mi-am zis că visele rămân vise și, oricum, nu se poate să am o relație cu o femeie mai mare ca mine și cu o funcție mai înaltă. O prostie, ce e drept, dat fiind faptul că funcția nu reprezintă decât un rezultat al unui cumul de experiențe educaționale și profesionale și este influențată invariabil strict de longevitatea în câmpul muncii. Suntem oameni și etichetele de manager, partener, director executiv dispar în momentul în care ieși pe ușa biroului.

A mai trecut o săptămână și deja lucram cu Roza la același proiect. Îmi dă prima sarcină și mă lasă să mă chinuiesc. După vreo oră, o întreb dacă e bine ce am făcut. Se uită și îmi spune ce trebuie să urmăresc, ce să fac în continuare și îmi dă un feedback pozitiv, dar pe un aer de superioritate. M-a incitat imediat, undeva în subconștient ceva îmi spunea că dominarea ei este atrăgătoare și am continuat să îi cer în continuare sfaturi și o ascultam captivat. Era o femeie care își știa meseria și mă făcea să simt că am ce învăța de la ea, lucru ce mi se întâmplă destul de rar.

Între timp, am avut o discuție cu Ella, o fostă colegă de clasă din școala generală cu lucram la firmă. I-am cerut să-mi spună câte ceva despre noii colegi, pentru a-mi face o părere și a ști în ce ape mă scald. Prima pe care mi-a descris-o a fost Roza. Mi-a spus că este „a dracului“, că taie și spânzură și trebuie să am grijă cu ea, trebuie să fie promovată manager anul ăsta și nu o să o oprească nimic din a ajunge acolo. Recunosc că, deși pe mulți i-ar speria și i-ar pune în gardă o astfel de descriere, pe mine unul m-a captivat. Părea exact femeia pe care îmi place să o am în preajmă, care mă chinuie și încercă tot timpul să mă pună la punct. Ador acest lucru, deoarece îmi place să mă găsesc în situații dificile, unde sunt prins cu ușa și trebuie să fiu în alertă tot timpul, iar o femeie care mă pune într-o astfel de postură mă fascinează pentru că mă face să îmi depășesc condiția. În fine, după ce mi-a prezentat toată situația, mi-a zis doar atât „Deci, ai grijă cu Roza, ea îți va face cele mai multe probleme“. Nici nu mă gândeam atunci ce probleme urmează să îmi creeze, dar Ella a avut gura aurită. Ar fi trebuit, probabil, să îi urmez sfatul. Însă, dacă aș fi făcut-o, nu aș fi avut despre ce să povestesc în continuare.

În săptămânile următoare, am lucrat îndeaproape cu Roza. O sunam seara, să îi comunic ce rezolasem în ziua respectivă. Ea era receptivă și deschisă și, ușor-ușor, am început să ne apropiem ca prieteni și sa ies cu ea și grupul ei de prieteni, destul de des, ajungând să o cunosc mai bine.

Între timp, am început să fiu antrenorul personal al prietenei ei, Livia. Deși aceasta nu era o femeie cu un gabarit depășit, dorea să fie suplă și avea nevoie de o persoană care să o motiveze să ajungă în punctul acela. Dat fiind faptul că domeniul în care lucram era unul care nu

Îți permitea să ai foarte mult timp liber, o persoană care să se țină de capul tău și care să te tragă după ea era importantă pentru un astfel de obiectiv.

Când mergeam cu Livia, discutam și despre colegii noștri, cu precădere despre cei din grup. Ea lucra foarte mult cu Roza și cu Vica și le cunoștea cel mai bine. La un moment dat, am avut o discuție legată de femeile din firmă, care – ar crede ea – că sunt compatibile cu mine. S-au menționat câteva nume pe care nu le găseam deloc atractive. I-am spus că eu fie sunt cu cea mai potrivită din punct de vedere al gusturilor mele, fie nu sunt cu niciuna, mai ales dacă aceasta ar lucra în aceeași companie cu mine. Ea mai stă un pic și se gândește, mai vine cu vreo trei nume, dintre care două erau Vica și Roza. Strâmb un pic din nas, nu voiam să îi dau impresia că am vreo afinitate pentru una din cele două, dar continui să o întreb dacă tot le-a menționat, ce părere are despre ele:

— Ce-mi poți spune despre Vica și Roza, ca persoane?

— Sunt două orfeline, nu cred că ai avea viață bună cu vreuna dintre ele, îmi răspunde ea sarcastic.

— Nici eu nu mă gândesc la ele ca iubite, dar de ce spui asta?

— Amândouă au problemele lor, Vica este mai rea și mai complexată, Roza este o persoană sufletistă, dar are un blocaj emoțional, probabil i se trage din copilărie, nu știu ce i s-a întâmplat, dar este în continuare afectată și nu poate trece peste.

Ascultând ceea ce îmi spunea mă gândeam că Roza este opțiunea mai potrivită. Nu am răbdarea necesară să fiu cu o persoană care este instabilă emoțional, este complexată și nu-și poate rezolva problemele de una singură. Le am pe ale mele pe cap și nu doream să

mai am o problemă în plus. Deși Roza avea acel blocaj emoțional, trăiam cu impresia că bărbatul potrivit, care să-i ofere ce are nevoie din punct de vedere emoțional, o poate debloca. Părea un „târg” bun, la finalul căruia m-aș fi ales cu persoana alături de care aș fi putut construi o cetate, și nu un castel de nisip.

Primul moment în care am simțit că este posibil să fie ceva între mine și Roza a fost într-o seară rece de februarie, când am ieșit cu grupul restrâns în oraș. La momentul acela avea prieten, dar el era plecat pentru o lună în India cu munca, și ea își făcea de cap aici. A fost o seară în care s-a băut peste măsură și am hotărât să plecăm într-un club să continuăm petrecerea. Am mers pe jos pentru că se afla relativ aproape, iar ea era deja amețită și am sprijinit-o ca să nu cadă până ajungeam la destinație.

Pe drum, am avut o discuție mai detaliată în care încercam să inițiez ceva cu ea, deși știam că are prieten, dar el nu era în zonă. Deci, de ce să nu-mi încerc norocul? La un moment dat, începe să țipe pe stradă „Am prezervative acasă”, atunci am știut că am o posibilitate să îmi termin seara într-un mod plăcut cu ea și am continuat discuția care devenea și mai personală. Am ajuns în club și acolo s-a domolit scânteia, nu am mai încercat nimic și am zis să o las așa pentru că, oricum, ea nu părea foarte interesată și era și beată criță. A plecat acasă prima, nici ea nu mai știe cum, aruncată de Vica într-un taxi, cu adresa comunicată tot de ea și banii dați tot de ea pentru cursă, doar ca să ajungă Roza în siguranță acasă și să nu doarmă pe o bancă în parc.

După acest moment ea a avut delegații în țară, eu, de asemenea, și, între timp, am suferit și o accidentare la coaste. Era o întindere a mușchilor intercostali care mi-a

stricat buna dispoziție, dat fiind faptul că nu mai puteam să fac sală și asta mă neliniștea, o accidentare care m-a ținut cu totul departe de sport vreo șase luni. Nu m-am mai gândit deloc la ea, nu am mai interacționat și am stat așa cam o lună de zile, până la petrecerea dată pentru a sărbători ziua companiei, când ne-am revăzut. Ea nu se scălda în ape tocmai limpezi, se despărțise de prietenul ei și trecea printr-o perioadă mai stresantă la muncă, i se citea nefericirea în ochi, deși încerca să și-o mascheze printr-un zâmbet fals. Am făcut câteva poze, am discutat și după aceea am plecat cu mai mulți colegi la un restaurant, să continuăm ziua, iar acolo am început să flirtăm și am plecat împreună spre metrou.

Pe drum, am început să fiu mai insistent și să mut discuția într-un spectru de unde puteam să fac o mișcare și să inițiez o relație cu ea. Inițial, recunosc, doar mă vedeam în patul ei, dominând-o pe femeia pe care toți bărbații din birou o doresc, dar nu reușesc, și asta era principalul meu țel. Cu cât discutam mai mult cu ea, cu atât mi-am dat seama că poate e ceva mai mult de atât, am început să nu o văd doar ca pe o femeie cu care să mă distrez de câteva ori, ocazional, ci, mai degrabă, ca pe o femeie cu care aș putea să am o relație de lungă durată. Conștientizarea asta am avut-o când a fost prea târziu și deja eram amândoi pe peron, așteptând metroul. În metrou treceam retrospectiv prin tot ceea ce am discutat cu ea, prin toate experiențele de până atunci cu ea și imaginea pe care mi-o creionasem inițial, cum că ar fi o femeie ușoară care vrea doar să se distreze, începea să pălească ușor-ușor.

Revenind la introspecția mea din metrou, timp de cinci minute, chiar mă gândeam cum să o abordez pe Roza, să ieșim undeva, și să încerc să încep o relație cu

ea, timp în care îmi treceau prin minte toate detaliile legate de noi. Eu eram primul rang în firmă, abia venit de șase luni, ea era supervisor și era anul când trecea la nivelul de manager, eu aveam doar 25 de ani, ea, 31, ea câștiga mai mult, eu, mai puțin. În timp ce îmi treceau toate amănuntele în minte, metroul oprea în stație și era momentul să cobor, trebuia să mă ancoriez din nou în realitate și să-mi continui ziua.

Mai pe seară, primesc un telefon și sunt întrebat dacă vreau să ies în oraș cu grupul. Veneau Roza, Vica, Robert, Mutu și cu Tina. Mi s-a părut o idee bună și am dat curs invitației. Până la urmă nu puteam să mi-o scot pe Roza din cap și orice clipă petrecută în compania ei o apreciam mai mult decât era cazul.

Am ajuns la club și, evident, toată lumea a întârziat, punctualitatea nu era punctul forte al niciunuia, cu precădere al Rozei care, prin natura ei, este mai aeriană. M-am așezat la masa rezervată și mi-am comandat o apă plată, serios, chiar mi-am comandat o apă plată. Urma să merg a doua zi să-mi fac infiltrații în coastă pentru ca deja trecuseră două luni de la accidentare și durerea nu îmi dădea pace. Cât stăteam să îi aștept, primul venit a fost... pisica localului. Am „schimbat” două vorbe cu ea... părea că și-ar dori să ia parte la discuție dar, din păcate, nu dispunea de vocabularul adecvat... În fine, a sosit Vica. În momentul în care a venit, a început să se plângă de lipsa de punctualitate a grupului, că este o victimă care tot timpul este lăsată să aștepte și cum e inadmisibil așa ceva. Spunea că nu va mai ieși niciodată cu ei. Recunosc că mă atrăgea în timpul discursului... Din păcate pentru mine, am o atracție pentru femeile care au probleme, de orice natură, și încerc să le rezolv mereu, lucru care se întâmpla și cu Roza.

Interesant e faptul că ele două se aseamănă foarte mult, de aceea și atracția mea pentru amândouă. Roza și Vica erau pe același nivel ca funcție, doar că diferea rangul, Roza având mai multă experiență. Amândouă sunt două femei singuratice care au așteptări nerealiste și se agață de niște idei preconcepute, iluzii privind felul în care trebuie să-și trăiască viața. Au un sistem de valori deformat, sunt instabile emoțional și au complexe de inferioritate care izvorăsc din frustrările închipuite acumulate de-a lungul timpului și pe care le revarsă asupra celor din jurul lor.

Eram singur cu Vica și nu știam dacă să o abordez pe ea sau să o aștept pe Roza și să-mi încerc norocul cu ea. Eram confuz, nu puteam să fac o primă mișcare decisivă cu niciuna din ele până nu eram convins că una din ele mă dorește. Era clar că îmi închideam cealaltă ușă și nu puteam să le pierd pe amândouă, în caz că alegerea inițială ar fi fost una greșită. Știu, e o gândire pragmatică și contrară cu principiile de bază ale dragostei, până la urmă nu alegi pe cine iubești, pur și simplu iubești, dragostea nu este un joc în care faci calculații, strategii și îți cântărești deciziile.

În fine, nu am făcut nimic cu Vica și între timp a venit Roza și restul grupului. Încercam să creez o punte cu ea, dar era rece, parcă discuția de după-masă nici nu avusese loc. Eram un pic confuz, mă trata cu răceală și eu habar nu aveam de ce, dar, aparent, jocul ei era unul mult mai amplu, mai complex și aveam să îl aflu în ziua următoare.

Pentru mine, seara a fost una scurtă. Trebuia să plec mai devreme pentru că dimineața următoare trebuia să îmi fac infiltrațiile. M-am ridicat, mi-am luat la revedere și m-am uitat la Roza, îi displăcea un pic faptul că plec

așa devreme, însă își menținea poziția de femeie inabordabilă și neimpresionabilă în continuare, dar nu înainte să îmi reamintească faptul că ziua următoare își serba ziua acasă la ea și eram invitat și eu.

Pe drum spre casă, oscilam între Roza, Vica și injecția din dimineața următoare, mă gândeam de ce ține Roza așa mult să fiu prezent la ziua ei. Oare îi place de mine sau poate m-a testat pentru a vedea dacă sunt suficient de bun pentru prietena ei Vica, față de care se observa că am o anume simpatie, iar trecând testul mă calificam ca un potențial iubit pentru ea? Habar n-aveam, dar un lucru era sigur în toată această ecuație, nu aveam sub nicio formă cum să mă întorc cu mâna goală de la ziua Rozei.